

Parker S. Huntington
L.J. Shen

ÎNTUNERICUL LUI
ROMEO

Traducere din limba engleză de
MARIA ADAM

LEDA BAZAAR

CAPITOLUL UNU

Dallas

— O, DOAMNE, NU GLUMEAU, NU-I AȘA? CHIAR A venit în oraș!

Emilie m-a agățat de încheietura mâinii, înfigându-și unghiile false în pielea bronzată.

— A venit și Oliver von Bismark!

Savannah și-a întins brațul.

— Să mă ciupească cineva!

Am făcut-o cu plăcere.

— Au, Da! Nu mai lua totul la propriu!

Am ridicat din umeri, îndreptându-mi atenția spre mâncarea servită lângă noi. Adevăratul motiv pentru care îmi făcusem apariția în seara asta la balul debutantelor.

Am luat o felie de pomelo învelită în ciocolată de pe o tavă de cristal și am strivit-o între dinți, savurând nectarul dulce-amăru.

Dumnezeu nu era bărbat!

Și nu era nici femeie!

Probabil că Dumnezeu era în fructele acoperite de ciocolată Godiva.

— Ce caută aici? Nici măcar nu vin din Sud.

Emilie a furat programul balului din mâna lui Sav ca să-și facă vânt.

— Și în mod sigur n-au venit ca să cunoască femei. Amândoi sunt burlaci convinși. Nu a părăsit Costa o prințesă suedeză adevărată chiar vara trecută?

— Spre deosebire de o suedeză doar pe jumătate prințesă? m-am întreat cu glas tare.

— *Dal!*

Unde erau tartele portugheze cu cremă? Mi se promisese tartele portugheze cu cremă!

— Ai spus că vor fi *pastéis de nata*.

Am luat un premiu de consolare – *melopita* – și l-am fluturat prin fața lui Emilie.

— Așa îmi trebuie dacă am avut încredere în tine din nou.

Ochii ei de uliu m-au surprins când strecuram două goșii poloneze în geantă.

— Dal, nu poți să le ascunzi în poșeta Chanel! O să strici pielea de vițel.

Sav a vârat disperată mâna în poșeta-plic și a scos un ruj.

— Am auzit că von Bismark e în oraș să cumpere Le Fleur.

Tăticul Jennei era proprietar la Le Fleur. Compania confecționa cearșafuri de percal pentru hotelurile de cinci stele. În clasa a opta, eu și Emilie fugiserăm de acasă și dormiseseăm la ei în showroom timp de o săptămână până ne găsiseră părinții.

— La ce îi trebuie Le Fleur?

Am luat apoi o prăjitură *kanafeh*, stând în continuare cu spatele la creaturile mitologice din cauza căroro prietenele mele își pierduseră mințile. Judecând după șoșotelile aprinse din jur, nu erau singurele.

Emilie a luat rujul Bond Nr. 9 de la Savannah și și-a aplicat un strat gros pe buze.

— Se ocupă cu hotelurile și industria ospitalității. Are o franciză mică numită The Grand Regent. Poate ai auzit de ea.

The Grand Regent începuse ca un resort exclusivist, numai pe bază de invitații, înainte de a se transforma și a avea mai multe filiale decât Hilton. Așadar, îmi dădusem seama că Înfumuratul von Dichiseală nu ducea lipsă de bani. De fapt, averea obscenă transmisă de-a lungul generațiilor era biletul secret de intrare la evenimentul din această seară.

Al 303-lea Bal Regal al Debutantelor din Chapel Falls era o expoziție canină foarte lăudată care atrăgea toți miliardarii și multimilionarii din stat. Tații își plimbau ficele învățate să danseze cotilionul prin sala de la Astor Opera House, sperând să se descurce suficient de bine, încât să fie curtate de bărbați din aceeași categorie de venit.

Eu, una, nu venisem aici să-mi găsesc soț. Înainte de a mă naște, tati mă promisese deja cuiva, lucru de care îmi reamintea inelul cu diamant de pe inelar. Mi se păruse întotdeauna o problemă de rezolvat în viitor – până ce descoperisem anunțul oficial din paginile de știri mondene în urmă cu două zile.

— Am auzit că Romeo e hotărât să devină director executiv la compania tatălui său.

Doamne, Sav turuia și acum despre el! Aveau de gând să-i creeze o pagină pe Wikipedia?

— E deja miliardar!

— Nu doar miliardar. Ci megamiliardar!

Emilie își tot făcea de lucru cu diamantul marquise de pe brățara Broderie, semnul care o dădea de gol.

— Și nu e genul care să spargă banii pe iahturi, closete de aur sau pe proiectele personale preferate.

Sav a aruncat o privire disperată spre ei în oglinda pudrierei.

— Crezi că ne poate face cineva cunoștință?

Sprâncenele lui Emilie s-au împreunat.

— Nimeni de aici nu-i cunoaște. Dal? Dallas? Tu ascuți măcar conversația asta? Vorbim de chestii grave!

Singura situație gravă pe care o observasem era că lipseau și fursecurile. Fără tragere de inimă, am întors ochii spre cei doi bărbați care treceau prin mulțimea compactă de mătase vaporeasă și coafuri țepene.

Aveau amândoi cel puțin 1,90 metri. O înălțime amețitoare, care îi făcea să pară niște uriași încercând să se strecoare în casele de păpuși. Pe de altă parte, nu aveau nimic convențional. Asemănările dintre ei se terminau la capitolul înălțime. În rest, erau la doi poli opuși. Unul era mătase, celălalt, piele.

Dacă era să ghicesc, aș fi zis că von Bismark era clona păpușii Ken. Cu părul de un blond-murdar și cu maxilarul pătrat și împodobit cu niște fire neîngrijite de păr în barbă, semăna cu ceea ce doar un desenator de la Walt Disney ar fi putut să schițeze. Prințul european perfect, de la ochii albaștri scandalosi la profilul roman.

Mătase!

Celălalt era un sălbatic cizelat. O amenințare decantată într-un costum Kiton. Părul lui brunet avea o tunsoare elegantă și era aranjat în așa fel încât să se supună.

Totul la el părea orânduit cu grijă. Creat anume ca să introducă doze letale în organismul unei femei. Pomeți ascuțiți, sprâncene groase, gene pentru care aș risca pușcăria și cei mai reci ochi cenușii pe care îi văzusem până atunci. De fapt, ochii lui erau atât de deschiși la culoare și de înghețați, încât am decis că nu se potriveau deloc cu trăsăturile italie-nești bronzate.

Piele.

— Romeo Costa.

Vocea lui Savannah a căpătat o nuanță de jind când bărbatul a trecut chiar pe lângă noi, către masa rezervată pentru VIP-uri.

— L-aș lăsa să mă distrugă la fel de impresionant și desăvârșit cum a distrus Elon Musk Twitterul.

— O, l-aș lăsa să-mi facă lucruri scandaloase! a spus Emilie, jucându-se cu diamantul albastru de la gât. Adică, nu știu exact ce fel de lucruri, dar tot aș fi gata să le fac, știi?

Asta era o problemă – să fii o fată sudistă care mergea la biserică, citea Biblia și era virgină în secolul al XXI-lea. Chapel Falls era renumit pentru două lucruri: 1) Locuitorii săi putred de bogați, majoritatea proprietarii unui conglomerat de elită din Georgia. Și 2) faptul că aceștia erau conservatori extrem de demodați care-și încuiau fetele în casă.

Aici, lucrurile funcționau altfel. Practic, niciuna dintre noi nu mergea mai departe decât niște sărutări nepricepute înainte de căsătorie, deși toate aveam în jur de 21 de ani.

Cu toate că prietenele mele manierate aruncau priviri pe furiș, eu nu aveam o problemă să mă holbez. În timp ce o plasatoare agitată îi conducea la masa lor, cei doi bărbați analizau împrejurimile. Romeo Costa, cu detașarea nemulțumită a unui bărbat care trebuia să se ospăteze la cină cu resturile aruncate pe aleea din spate; și von Bismarck, cu un aer jucăuș, amuzat și cinic.

— Ce faci, Dal? Se vede că te holbezi!

Savannah era cât pe ce să leșine. Ei nici nu se uitau spre noi.

— Și ce dacă? am zis, apoi am căscat și am luat un pahar de șampanie de pe o tavă care trecea prin apropiere.

În timp ce Sav și Emilie continuau să se extazieze, am plecat, trecând pe lângă mesele de banchet pline cu dulciuri importate, șampanie și pungi de cadouri. Am făcut ture prin sală, am salutat cunoscuți și membri îndepărtați ai familiei, numai ca să am acces la tăvile cu mâncare din capătul opus al încăperii. Eram atentă și la sora mea, Franklin.

Frankie era pe undeva, pe acolo, probabil dând foc perucii cuiva sau pierzând averea familiei la cărți.

Dacă eu eram cea leneșă, lipsită de ambiție și cu prea mult timp liber, ea era demonul din casa Townsend.

Nu știam de ce o adusese tati aici. Abia împlinise nouăsprezece ani și avea chef să cunoască bărbați mai puțin decât aveam eu să mestec ace nesterilizate ca să-mi câștig pâinea.

Plimbându-mă în pantofii mei Louboutin în ediție limitată – catifea neagră și tocuri de 12 centimetri ascuțite ca un ac, acoperite de perle și cristale Swarovski –, am împărțit zâmbete și bezele tuturor celor care mi-au apărut în cale până am dat din greșeală peste cineva.

— Dal!

Frankie m-a prins în brațe de parcă nu mă văzuse în urmă cu patruzeci de minute, când mă pusese să jur că nu spun nimic după ce o prinsesem strecurându-și în sutienul cu burete sticlute de tequila Clase Azul. Marginile de plastic ale recipientelor mi s-au înfipt în sâni când ne-am îmbrățișat.

— Te distrezi? am întrebat-o și am ajutat-o să se îndrepte înaintea să se răstoarne ca o capră. Ai nevoie de puțină apă? Niște Advil? O intervenție divină?

Frankie mirosea a transpirație. Și a apă de colonie ieftină. Și a iarbă.

Doamne, ajută-l pe tati!

— Sunt bine! a fluturat din mână, uitându-se în jur. Ai văzut că e un duce din Maryland pe aici?

— Nu cred că există monarhie în Statele Unite, surioară!

Doar pentru că numele de familie al lui von Bismarck suna inventat, asta nu însemna că e vreo față regală.

— Și prietenul lui superbogat? a continuat ea, ignorându-mă. E traficant de arme, deci e distractiv.

Doar în universul ei putea un traficant de arme să fie încântător.

— Da, Sav și Emilie erau atât de încântate, încât erau gata să se lupte cu o pumă ca să ajungă în preajma lor. Ai făcut cunoștință cu ei?

— Nu chiar.

Frankie a strâmbat din nas, uitându-se încă la sala de bal, probabil după cel care o făcuse să miroasă ca un copil nedorit pe bancheta din spate a mașinii unui traficant de droguri.

— Cred că cel care i-a invitat a vrut să facă impresie, pentru că pe masa lor sunt niște fursecuri făcute special de cofetarul preferat al răposatei regine. Aduse cu avionul direct din Surrey, a adăugat, zâmbindu-mi strâmb. Am furat unul când nu se uita nimeni.

Mi s-a strâns inima. Îmi iubeam enorm sora, însă în clipa aceea îmi venea să o *omor*!

— Și n-ai furat unul și pentru mine? aproape am țipat. Știi că n-am gustat niciodată un fursec britanic autentic. Ce-i cu tine?

— O, mai sunt destule acolo!

Frankie și-a înfipt degetele în coafura rigidă, masându-și scalpul.

— Și oamenii stau la rând să discute cu dobitocii ăștia de parcă ar fi din familia Windsor. Du-te acolo, prezintă-te și ia un fursec! E un munte întreg acolo!

— Un munte de fursecuri sau de oameni?

— Ambele.

M-am întins să văd peste capul ei. Avea dreptate! Un șir de invitați aștepta să le sărute inelul celor doi. Pentru că eram în stare să mă înjosesc pentru ceva delicios, m-am alăturat grupului de oameni care înconjurau masa lui Costa și a lui von Bismarck.

— ...*plan de impozitare dezastruos care ar crea un haos economic...*

— ...*cu siguranță, domnule Costa, trebuie să existe o supapă pentru toate cheltuielile astea? Nu putem continua să finanțăm războaiele astea...*

— ...*e adevărat ce se spune despre lipsa armelor tehnologice? Am tot vrut să întreb...*

În timp ce bărbații din Chapel Falls trâncăneau cât să-i bage pe cei doi în comă și femeile se aplecau să-și arate decolteul, m-am strecurat prin mulțime cu ochii la trofeu – o tavă cu trei niveluri, plină de prăjituri care-ți lăsau gura apă. Mai întâi, am pus cu nonșalanță mâna pe masă. *Nu e nimic de văzut pe aici.* Pe urmă, m-am apropiat de dulciurile britanice – piesa centrală.

Am întins degetele peste un pătrățel când o voce tăioasă s-a întors spre mine.

— Tu cine ești?

Venea dinspre Piele. Sau, mai bine zis, dinspre Romeo Costa. Stătea sprijinit de spătarul scaunului, uitându-se la mine la fel de prietenos ca un crocodil. Știați că specia asta consideră că oamenii fac parte din dieta lor obișnuită?

Am îndoit genunchii într-o tentativă de reverență.

— O, îmi pare rău! Unde-mi sunt manierele?

— Nu în tava cu prăjituri, asta e sigur!

Vocea lui suna dezinteresată și seacă.

OK! Ce public dificil! Dar *chiar* încercasem să-i fur fursecurile.

— Sunt Dallas Townsend, din familia Townsend.

I-am zâmbit cu căldură, întinzându-i mâna să o sărute. El a privit-o cu dezgust, ignorând gestul. Complet disproporționat față de presupusa mea infracțiune.

— Tu ești Dallas Townsend?

•O umbră de dezamăgire i-a umbrat fața de zeu. De parcă s-ar fi așteptat la cu totul altceva. De fapt, era o exagerare să se fi așteptat la orice. Nu ne învârteam în aceleași cercuri. De fapt, eram 99% sigură că bărbatul ăsta se învârtea doar în pătrate. Era genul de tip colțuros.

— În ultimii 21 de ani.

M-am uitat la prăjituri. Atât de aproape, dar atât de departe!

— Ochii mei sunt aici, a spus Costa pe un ton mușcător.

Von Bismarck a chicotit, luând cel mai mare fursec, probabil ca să-mi facă în ciudă.

— E o scumpă, Rom! O adevărată răsfățată.

Scumpă? Răsfățată? Ce voia să spună? Fără tragere de inimă, am ridicat privirea de-a lungul mesei, de la prăjituri la fața lui Romeo. Era atrăgător. Totuși, avea o privire de mort.

S-a aplecat în față.

— Ești sigură că ești Dallas Townsend?

M-am bătut cu degetul în bărbie.

— Hm, acum, că mă gândesc mai bine, aș vrea să-mi schimb răspunsul cu Hailey Bieber.

— Ar trebui să fie ceva amuzant?

— Ar trebui să fie ceva serios?

— Te prefaci că ești grea de cap.

— Tu ai început!

Toți de la masă au icnit. Romeo Costa însă părea mai degrabă indiferent decât jignit. S-a lăsat pe spate și și-a sprijinit antebrațele pe cotierele scaunului. Postura lui – și costumele

Kiton perfect croit – îi dădeau aura unui rege sarcastic cu înclinație spre război.

— Dallas Maryanne Townsend!

Barbara Alwyn-Joy a dat fuga să intervină. Mama lui Emilie era supraveghetoarea evenimentului. La fel ca toți ceilalți, își lua rolul mult prea în serios.

— Ar trebui să-l chem pe tatăl tău să te conducă afară din sală chiar în clipa asta pentru că vorbești în felul acesta cu domnul Costa. Nu așa ne purtăm în Chapel Falls!

În Chapel Falls oamenii ar fi în stare să ardă pe rug orice femeie cu părul roșcat.

Am plecat capul ostentativ, desenând pe podeaua de marmură conturul fursecului cu degetul de la picior.

— Îmi pare rău, doamnă!

Nu-mi părea. Romeo Costa era un nesimțit. Avea noroc că aveam public în jur, altfel i-aș fi arătat varianta mea nefiltrată. M-am întors, gata să mă retrag înainte să mai stârnesc și alte necazuri și să-mi anuleze tati cardul nelimitat.

Dar Costa a simțit nevoia să vorbească iar:

— Domnișoară Townsend?

E Bieber pentru tine.

— Da?

— Se impun niște scuze.

Întorcându-mă pe călcâie, i-am aruncat cea mai furioasă căutătură de care eram în stare.

— Ești drogat dacă îți imaginezi că o să-ți cer...

— Voiam să spun că *eu* ar trebui să-ți prezint scuze.

S-a ridicat, încheindu-și nasturii de la sacou.

Ah! *Ab!* Zeci de ochi se uitau de la unul la altul. Nu eram sigură ce se întâmpla, dar m-am gândit că șansele să pun mâna pe fursecul ăla tocmai crescuseră de zece ori. De asemenea, aveam mare nevoie să preiau din talentul lui de a fi